

Tunadalskyrkan 13 01 20

2 Mos 33: 18-23 2 e trettondagen GT första årgången

Det finns många intressanta människor i bibeln. En av dem är Mose, som vi säkerligen allihop har många bilder av och många tankar omkring. Mose föddes i en hebreisk familj, men blev senare genom olika omständigheter adopterad av en egyptisk prinsessa och uppväxt och uppfostrad vid hovet. Han tog i vuxen ålder ställning för en man av sitt eget folk, och dödade i samband med det en egyptisk man och tvingades fly ut i öknen för att komma undan. I öknen fick han se en brinnande buske, som visade sig vara Herren själv, och fick uppdraget att föra ut israelns folk från Egypten så att de skulle kunna komma hem till sitt eget land igen. Han var motsträvig, men fick sin bror Aron till hjälp och efter många besvärligheter så fick folket börja vandrigen mot sitt eget land. Men det var ingen lätt vandring. Mose hade många bekymmer med folket som ville gå sina egna vägar, och samtidigt hade han Guds uppdrag att leda folket, och man anar kampen i hans liv, man förstår bördan av den kallelse han hade fått. Om folket hade vågat lita på Gud skulle det inte tagit så lång tid, men eftersom de inte gjorde det så tog det fyrtio år att korsa öknen och Mose själv fick bara se landet från höjderna utanför, han fick inte komma in själv, och en helt ny generation av israeliterna var de som fick inta det utlovade landet.

Mose hade en alldeles speciell relation till Herren. Det talas många gånger om hur de talade med varandra, hur Mose fick budorden och hela lagboken som folket skulle följa, och allt blev nedtecknat efter Guds "diktamen". Och det berättas om hur Mose hade en alldeles speciell glans i ansiktet när han hade mött Herren, som gjorde att folket värjde sig för att möta Mose, och han fick ha en duk över ansiktet i mötet med sina medbröder.

I dagens text i 2 Mos 33:18 möter vi honom i början av ökenvandringen. Mose har fått lagtavlorna, folket som tycker att allt bara är konstigt har gjort en guldkalv och tillbett den som Gud, de får tillrättavisning av Herren och så kommer ordern att det är dags att dra vidare mot det utlovade landet. Men Herren säger att han inte vill gå med själv på grund av folkets olydnad, utan han ska sända sina

änglar i stället. Men Mose blir förtvivlad. Hur ska han kunna leda detta folk om inte Herren själv är med, hur ska hans liv se ut om inte Herren själv ger direktiv, så han ifrågasätter Guds beslut och Gud ändrar sig och säger att han ska följa med själv och leda dem hela vägen. Man kan ana Mose desperation, och samtidigt lättnad över beslutet. Men han vill ännu mer, han vill att Gud visar fullt ut vem han är för honom. Han vill se Guds härlighet. I grundtexten är det ett ord som betyder tyngd, men också innebär ära och hedersbevisning, att få se Guds verksamhet och förstå vem han är. Och indirekt en bön om att få se Gud ansikte mot ansikte. Så här läser vi i 2 Mos

2 Mos 33: 18Mose sade: "Låt mig få se din härlighet!" 19Herren svarade: "Jag skall låta min höghet och prakt gå förbi dig, och jag skall ropa ut namnet Herren inför dig. Jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig mot och barmhärtig mot den jag vill vara barmhärtig mot." 20Han fortsatte: "Mitt ansikte kan du inte få se, ty ingen människa kan se mig och leva." 21Sedan sade Herren: "Här bredvid mig finns en plats, ställ dig här på klippan! 22När min härlighet går förbi skall jag ställa dig i en klyfta i berget och skyla dig med min hand tills jag har gått förbi. 23Då skall jag ta bort min hand och du skall se mig på ryggen. Men mitt ansikte får ingen se."

Det finns en gräns för hur mycket Gud kan uppenbara sig för oss. Och kanske hänger det ihop med att Gud inte är en människa som vi, vi kan egentligen inte beskriva hur Gud ser ut. När vi gör det blir det i mänskliga termer, för det är det vi kan föreställa oss. Men även om vi inte kan se Gud som vi ser varandra, kan vi förstå åtminstone en del av vem han är genom hans skapelse, genom hans ord, genom egna erfarenheter, genom att han så småningom sände Jesus som skulle visa vem han var och är.

Mose hade ju en längre tid haft en rejäl närkontakt med Gud. Men vi vet egentligen ingenting om hur den såg ut, bara att den förekom. Bara några versar innan dagens text berättas om hur Herren talade till Mose ansikte mot ansikte, som en människa talar till en annan, och ändå kommer han nu med bönen att få se Guds härlighet.

Och då kan jag tänka, att om han som ändå hade den närhet han hade till Gud, behövde få se mer av Gud, hur mycket mer skulle då

inte vi behöva be samma bön, att få se och förstå mer av Gud och hans handlande.

Mose fick inte ja till sin bön, han fick inte se Guds ansikte, men han fick en plats nära honom, där han kunde se, erfara och ta emot av det hans nåd, barmhärtighet, skönhet, och ana honom. Vilken rikedom för Mose, vilken rikedom för oss att den möjligheten har hängt med genom tiderna. Att vi kan få vara nära honom och få en aning om vem han är på många olika sätt.

Låt mig få se din härlighet!! Kanske skulle vi omformulera bönen om vi ber den idag: Herre visa mig din väg, Herre grip in, Herre jag förstår inte allt som händer, men jag är så beroende av att du vill visa att du finns vid min sida, Låt mig förstå att du finns i mitt liv.

Vi människor har ju många olika sätt att förstå och tolka det vi möter. Vi använder vårt intellekt, vi ställer frågor, vi räknar ut och analyserar, vi har våra känslor som en viktig faktor, som ibland kan spela oss spratt eftersom saker som kan ha hänt mycket tidigare plötsligt kan komma fram i en helt ny situation och man förstår ingenting, men som också styr oss, det känns rätt, det känns fel, eller vad vi nu känner. Och allt det här blandas ju ihop i oss och så ska vi försöka förstå allt det vi möter.

Ett möte med Gud som inte kan bortförklaras skulle ibland vara oerhört befriande. Tänk att ha ett fotografi, eller filmsekvens: där och då mötte jag Gud. Ha sa si eller så, och det är ingen idé att du försöker ifrågasätta, jag har det verkligen svart på vitt. Men det är inte många av oss som har det så, utan gudsmötet sker på så många andra sätt. Bilden av att vi får ställa oss på en klippa när Gud går förbi, tycker jag uttrycker en stor trygghet. Han vill mötet med oss på sina villkor, och han ger oss möjligheterna till det. En klippa är något fast och stabilt, som inte försvinner i första taget. I psaltaren 40 står det: Han böjde sig till mig och hörde mitt rop. Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur slam och dy. Han ställde mig på fast mark, mina steg gjorde han trygga. I gamla översättningen står det: han ställde mina fötter på en klippa.

Och tar man det ännu ett steg längre, så omtalas ju Jesus som klippan, den andliga klippan och sångförfattaren skriver om klippan som brast för mig, och som vi får komma till och luta oss mot.

Tänk att han vill ställa oss på stadig mark och ge oss sina möjligheter. Och då beror det inte så mycket på oss och våra förutsättningar utan på honom och vad han vill ge.

Och då kan vårt rop om Guds ingripande leda till många olika upplevelser. En klippa kan ju ibland vara ganska utsatt för väder och vind. Det kan blåsa hårt omkring den, men klippan står fast och den som står på klippan får ha sin trygghet i att veta att den är fast. Jesus kom ju för att visa världen vem Gud är, och det är ju vår största källa till att få kunskap om detta. När vi läser om vad Jesus gjorde, kan se vi Guds handlande då och hur han vill handla med oss idag, och då kan vi också hänvisa till det när det blåser omkring oss: Du som sa det och det, du som gjorde si och så, jag litar på att det gäller också idag. Även om jag inte kan förklara och förstå, vill jag ha min trygghet i dig och leva nära dig. Och så får bibelordet vara en garanti för min tro, jag litar på att det gäller idag.

En annan gång kan Gud överraska oss med upplevelser och erfarenheter. Han som sa till Mose: ställ dig nära mig på klippan, säger också idag: Kom till mig, sök mig och min närhet, och vilken glädje det är när man också rent känslomässigt kan få del av hans frid, kärlek och glädje. Det kräver förmodligen lite tid, men det är väl investerad tid att ta tid med honom, genom ex bibelläsning och bön, genom att sjunga lovsång, och bara vara tillsammans med honom. Vi är så olika, så det går aldrig att säga: gör si eller så, så fungerar det, men jag tror att han vill visa oss vad som är just min möjlighet: kanske är det ute i skogen, när allt är lugnt och stilla, när man ser hans skaparkraft i naturen, när man förundras över hur vackert allting är; kanske kan det vara att kunna spela något instrument och låta musiken formas till sånger om honom, eller att musiken i sig får visa något utanför det materiella. För någon kan det vara den praktiska handlingen som ger en glimt av Gud. När man står och diskar och tankarna kan gå som de vill, och man märker: Gud finns med också i diskbaljan. För andra kan det vara ett djur som ger närhet och kärlek som kan visa på Guds kärlek. En annan möter Gud i ett vetenskapligt argumenterande- där bevisen säger: Gud finns! Eller... Ja du vet

förmodligen själv hur du kan möta Gud och som texten säger få se honom på ryggen. Om inte så får vi be honom att visa oss och överraska oss. För jag tror att om vi vill mötet med honom, så kommer han att ge det, om vi bara inte bestämmer villkoren själva, för då kan vi bli besvikna om han kommer på ett helt annat sätt. Och så kan vi få vara till stöd och hjälp för varandra.

Förra veckan var jag tillsammans med ca 400 andra på Vinterkonferens i Sunne, en medarbetarsamling för anställda inom Gemensam framtid. Ledorden var de ord som mejslades fram under alla regionsamlingar hösten 2011 och som sedan kommit att bli ledord för arbetet i Gemensam framtid en tid framöver: Tjäna, följa, leda, lära. Det var ett stort utbud av seminarier och talare och det var mycket inspirerande att vara med. Jag vill berätta om ett av seminarierna. Det leddes av en kvinna som jobbar i den kyrkan där Alphakonceptet har sitt ursprung. Hennes seminarium handlade om lyssnande bön, och hon menade att vi kan be om att kunna uppmuntra varandra när vi ber för varandra, och lita på att Gud kan ge oss små hälsningar till varandra. Och på så sätt överraska varandra genom att dela Guds nåd och omsorg. I samlingen fick vi sitta med personer vi inte kände (för att inte styras av den kunskap vi eventuellt hade om varandra) tre och tre och så uppmanades vi att försöka lyssna in eller se vad Gud kunde ha i beredskap för dem vi satt med. För många var det nytt och pirrigt, hur skulle det kunna gå till, men det förunderliga var att det fungerade. Det kom bilder, ord, sammanhang som blev till tröst och hjälp och uppmuntran. Tänk att vi kan få vara Guds uträckta hand till tjänst för varandra också på det sättet. Vi får öva oss i att lyssna in Guds röst och tilltal. Det är inget exklusivt för vissa utvalda, utan till för oss alla.

Gud vill visa vem han är, vill ge oss mycket kunskap om sig själv, men vi kan aldrig förstå till fullo, vi kan aldrig säga: nu vet jag, utan vi får hela tiden söka oss vidare, men veta att han vill närheten, att han vill uppmuntra och stötta, ge av sin kraft och hjälp, visa sin nåd och barmhärtighet, låta oss finnas nära honom på många olika sätt.

Mose fick ha fortsatt kontakt med Gud under hela ökenvandringen. Han och folket var inte utlämnat åt eget godtycke, utan molnstoden och eldskenet (Gud själv) ledde dem genom alla år och såg till att de

fick mat och vatten och sig själva och sina djur. Och så kunde de så småningom komma tillbaka till det land som var deras.

Kanske Mose hade kunnat formulera ledorden: Tjäna, följa, leda, lära, för när man läser om honom så var det precis det han fick göra. Men idag är det vi som måste försöka förstå hur vi ska göra det, och vi har löftet om att Gud genom Jesus, genom den heliga anden skall finnas med oss alla dagar intill tidens slut, och ge allt vi behöver för att det ska vara möjligt.

AMEN